

ת"פ 62185/12/14 - מדינת ישראל נגד סאמי קרינאוי

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 62185-12-14 מדינת ישראל נ' קרינאוי
תיק חיצוני: 124020140/4620

בפני	כבוד השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סאמי קרינאוי

החלטה

1. בפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום מחמת הרשעה קודמת ומחמת טענת הגנה מן

הצדק.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות נהיגה פוחזת של רכב - עבירה לפי סעיף 338 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, הפרעת שוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7 (א) + 7 (ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) תשל"ג - 1973, התנהגות פרועה במקום ציבורי - עבירה לפי סעיף 216 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

3. על פי עובדות כתב האישום עולה בזמן הרלבנטי לכתב האישום שימשו רס"מ שמחה לירון, רס"ר אושרי אבוטבול, רס"ר אלעד גוילי, רס"ר אבירם בן שושן ורס"ר משה שחרור שוטרים במשטרת ישראל שמילאו תפקידים כדין. בתאריך 6.10.14 בשעה 21:37 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג שברולט מליבו מ.ר. 8571512 (להלן - "הרכב") בכביש 77 מכיוון כללי צומת גולני לכיוון כללי טבריה. באותן נסיבות, נהג הנאשם ברכב הנ"ל כשהוא עובר בין הנתיבים ועובר בין רכבים שנסעו וגורם לחלקם לרדת מהשול וחלקים בולמים ומאיטים את נסיעתם. השוטרים שנסעו בניידת יס"מ משטרתית הפעילו אורות מהבהבים נסעו אחרי הרכב כשהם וכורזים לרכב לעצור אך הנאשם המשיך בנסיעה מסוכנת ומהירה ובהגיעו לטבריה לשדרות מנחם בגין עשה פניה חדה לכיוון שדרות ספיר ובכיוון בצע פרסה וחזר חזרה לשדרות מנחם בגין ונסע לכיוון כללי תחנת המשטרה עד אשר נעצר ברמזור הגשר אחרי רכבים אחרים ברמזור אדום אז נחסם על ידי הניידת.

באותן נסיבות, ירדו השוטרים מניידת היס"מ וניגשו לנאשם שלא הסכים לפתוח את דלת הנהג עד שהצליח

השוטר אושרי לפתוח הדלת והנאשם סירב לדומם מנוע ורכבו התדרדר ופגע בניידת היס"מ שחסמה אותו.

באותן נסיבות, נמצא כי החזיק הנאשם סס מסוכן מסוג חשיש במשקל של 1.55 גרם נטו וזאת לצריכתו העצמית וללא היתר מאת המנהל.

משנעצר הנאשם זרק מחלון דלת הנהג את הסמים לכביש. בהמשך, בתחנת המשטרה בטבריה, בעת חקירתו על ידי החוקר יניב מליחי החל לקלל "אינעל רבם", "אני אמכור את הדם שלי עליהם" וזאת כשהוא דופק על השולחן בחוזקה.

4. טיעוני ב"כ הנאשם :

א. ב"כ הנאשם טענה כי יש לבטל כתב האישום ככל שהינו נוגע לעבירות התעבורה באשר הנאשם כבר הורשע בגינם במסגרת תת"ע 7132-10-14 בבית משפט השלום לתעבורה בנצרת (להלן "תיק התעבורה"). לתמיכה בטיעוניה צירפה ב"כ הנאשם העתק פסק הדין בתיק זה. לאור תגובת המאשימה וכתב האישום המתוקן אותו מבקשת להגיש כיום והמייחס לנאשם עבירת החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית בלבד לא מצאתי לנכון להתעכב על טיעוני ההגנה בגין טענה זו בכל האמור בעבירות התעבורה ובעבירת ההתנהגות הפסולה במקום ציבורי.

ב. בהתייחס לעבירות של החזקת סם לצריכה עצמית טוען הנאשם כי עומדת לנאשם טענת ההגנה מן הצדק.

ג. הנאשם טוען כי פיצול האישומים לשני כתבי אישום, שהוגשו במועדים שונים ולבתי משפט שונים, גורם לו עוול ואי צדק. היה ויורשע הנאשם בתיק זה, צפוי הוא לקבל עונשים נוספים שיכלו להיות חלק ממסכת עונשית אחת. גם אם הגשת 2 כתבי האישום נפרדים מקורה בשגיאה ובאי תיאום הקיים בין המערכות השונות של התביעה - הרי שאין ולא יכולה להיות מחלוקת כי נפלו פגמים בהליכים המשפטיים בהם נקטה המאשימה נגד הנאשם. כאמור הנאשם יכול היה לקבל עונש אחד ביחס לשני האישומים הנפרדים ומשמעות פיצול האישומים היא הטלת עונשים נפרדים בגין כל אישום - דבר אשר יש בו כדי לפגוע באופן בלתי מידתי הנאשם.

ד. לנאשם זכות להליך ראוי והוגן כלפיו ממנה עולה כי ראוי כי מכלול האישומים התלויים ועומדים כנגד נאשם, בגין אירוע עובדתי אחד, יוגשו במקשה אחת, יתבררו בפני מותב אחד, בחטיבה אחת ולא יפוצלו למספר כתבי אישום.

ה. כבמקרה שלנו, כאשר הנאשם בחר להודות בעובדות כ"א התעבורתי, ראוי

שלא יענש ב"שיעורים", אלא יקבל עונש אחד ולא יוטד או יענש פעמיים

בגין אותו אירוע. הנאשם הניח כי עם הרשעתו וגזירת דינו בתיק התעבורה תמו צרותיו בכל הנוגע למעשיו ביום 06/10/14 - אך לא כך. התוצאה של פיצול האישומים, בניגוד לחובותיה המשפטיות של המאשימה, נוגדת זכויות יסודיות של הנאשם ומובילה לתוצאה לא הוגנת כלפיו, שעה שהוא עתיד להישפט על אותה מסכת עובדתית. ההגנה טוענת כי לא ניתן לרפא את הפגם זולת ביטולו של כתב האישום הפלילי.

ו. כבר בע"פ 244/73 אורי רבר נגד מדינת ישראל, עמד בית המשפט העליון על

חובת התביעה לרכז את מכלול האישומים הנובעים ממסכת עובדתית אחת

כנגד הנאשם.

תגובת במאשימה :

א. לאור בקשת ההגנה ולאחר עיון בנספחיה מוגש על ידי המאשימה כתב אישום מתוקן נגד הנאשם, בטרם הקראה המייחס לנאשם ביצוע עבירת החזקת סם לצריכה עצמית בלבד.

ב. המאשימה מציינת כי לא אחת נקבע בפסיקה כי אין בהגשת כתבי אישום לשתי

ערכאות בעלות סמכות עניינית שונה, משום התנהגות שערורייתית שיש בה דיכוי או

התעמרות בנאשם.

ג. עיון בכתב האישום המתוקן, ובכתב האישום שבגינו נידון הנאשם בבית המשפט לתעבורה אינם עוסקים במסכת עובדתית אחת.

ד. מול האינטרס הפרטי של הנאשם עומד האינטרס הציבורי, ובאיזון בין שני ערכים בנסיבות שהוזכרו לעיל יש לתת בכורה לאינטרס הציבורי שכן אין פגיעה בנאשם, במקרה דנן, שעה שנסיבות ביצוע העבירה בכתב האישום המתוקן אינן מצדיקות היענות לבקשה.

ד. המאשימה תציין כי במקרה דנן אין בהפרדת הדיונים כדי לפגוע בזכויות הנאשם או באפשרותו להתגונן בפני יתר העבירות שיוחסו לו. די לעניין זה לעיין ע"פ 4817/09.

ה. עוד מציינת המאשימה כי האינטרס הציבורי במקרה דנן מטה את הכף להעמדתו של הנאשם לדין בגין החזקת סמים בעת שנהג שנהג ונסע ברכב.

דין והכרעה:

1. אין חולק כי אין חפיפה בין עובדות כתב האישום המתוקן אותו מבקשת כיום להגיש המאשימה לבין כתב האישום בגינו הורשע הנאשם בתיק התעבורה למעט מקום זמן ביצוע העבירות.

2. בתי המשפט השונים אשר נדרשו לסוגיית פיצולו של אירוע פלילי לשני כתבי אישום שונים הביעו לעיתים השגותיהם מפיצול זה אך לא נטו לקבל טיעוני הנאשמים כי יש לבטל כתב האישום השני בגין טענת הגנה מן הצדק.

3. בע"פ 4817/09 (מחוזי י"ם) מדינת ישראל נגד אמהנה עיסאם קיבל בית המשפט המחוזי ערעור המדינה בגין ביטול כתב אישום בנסיבות דומות בגין טענת הגנה מן הצדק. בית המשפט סוקר ההלכות הנוהגות בטענת הגנה זו וקובע:

"טענת ההגנה מן הצדק, המעניקה לבית המשפט סמכות לבטל כתב אישום בנסיבות בהן הגשתו עמדה בסתירה לעקרונות הצדק וההגנות, התקבלה לראשונה בדין הישראלי בע"פ 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996), שם נקבע כי כתב אישום יבוטל מקום בו הוכחה התנהגות בלתי נסבלת של הרשות, קרי **"התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם... המדובר במקרים בהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו"**. עוד נקבע, כי טענה זו תתקבל רק במקרים נדירים (שם, בעמוד 370).

בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005), חזר בית המשפט העליון על ההלכה לפיה טענת ההגנה מן הצדק תתקבל במקרים נדירים בלבד. יחד עם זאת נזנחה הדרישה לקיומה של התנהגות שערורייתית ונקבע כי במקרים מסוימים ניתן יהיה לקבל הטענה אף כאשר התנהלות רשויות התביעה הייתה נגועה ברשלנות:

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר. בדרך כלל יידרש הנאשם להראות, שהתקיים קשר סיבתי בין

התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו. עם זאת אין לשלול אפשרות שהפגיעה בתחושת הצדק וההגינות תיחוס, לא להתנהגות שערורייתית של הרשויות, אלא, למשל, לרשלנות, או אף לנסיבות שאינן תלויות ברשויות כל-עיקר אך המחייבות ומבססות בבירור את המסקנה, כי במקרה הנתון לא ניתן יהיה להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות (שם, בעמוד 207).

בית המשפט הוסיף וקבע מבחן משולש שיש להחילו כאשר מועלית טענת הגנה מן הצדק: ראשית יש לבחון מהם הפגמים שנתגלו בהליך ומהי עוצמתם. לאחר מכן יש לקבוע האם ניתן לקיים ההליך הפלילי בצורה הוגנת וצודקת חרף הפגמים שנפלו בו, תוך איזון בין האינטרסים הרלוונטיים השונים וביניהם חומרת העבירה המיוחסת לנאשם, מידת הפגיעה ביכולתו להתגונן ומידת אשמתה של הרשות. בהנחה שבית המשפט נוכח כי ההליך נוהל באופן הנוגד את עקרונות הצדק וההגינות, עליו לבחון האם ניתן לנקוט באמצעים מתונים יותר מאשר ביטול כתב האישום.

מבחן זה ממשיך לחול גם לאחר עיגון הדוקטרינה בסעיף 149(10) לחסד"פ, לפיו **"הגשת כתב אישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות שיפוטית"** (ראו: ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור, תק-על 2007(3) 3779 , 3804 (2007)).

6. בחינת נסיבות העניין לאור האמור לעיל, מעלה כי לא היה מקום לבטל את כתב האישום שהוגש כנגד המשיב. אף כי הנהיגה בשכרות ומעשי התקיפה היו סמוכים זה לזה מבחינת הזמנים, מדובר בשני אירועים נפרדים, אשר הדין בעבירות שנעברו לכאורה במסגרתם הוא בסמכותם של בתי משפט שונים. הפרדת הדיונים נעשתה אם כן כדין, ולא שוכנענו כי היה בה כדי לפגוע בזכויותיו של המשיב, או באפשרותו להתגונן בפני יתר העבירות שיוחסו לו (השוו: ת"פ (מחוזי ת"א) 40051/08 מדינת ישראל נ' חלפון (לא פורסם, 7.12.2008); ע"פ (מחוזי נצ') 1004/04 אמל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.4.2004)).

4. ור' לדוגמא ע"פ 1004/04 פואז אמל נ' מדינת ישראל, לא פורסם (13/4/04) אשר קדם לעיגונה של טענת ההגנה מן הצדק בחוק העונשין. בית המשפט דן בהגשת כתב אישום מינורי בחומרתו בגין עבירת תעבורה ולאחר מכן הגשת כתב אישום נוסף המייחס לנאשם שורה של עבירות תעבורה שונות בגין אותו האירוע:

בדחותו טענת ההגנה מן הצדק קבע בית המשפט:

"אף שדעתנו אינה נוחה כלל ועיקר מההעמדה הכפולה לדין של המערער בגין אותה

פרשייה ממש, הרי שלא נוכל לומר על התנהגות זו של המשיבה (בהגשת שני כתבי אישום), כי היא מגעת כדי "התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם... במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו" (עניין יפת, שם, ע' 370). הדברים מקבלים משנה תוקף בהתחשב בנסיבות העניין שלפנינו, ובתוכן חומרת המעשים המיוחסים למערער, כפי שתוארו בפתח דברינו, כמו גם בעובדה, שבאישום הראשון לא הועמד המערער לדין אלא בגין שבר קטן מתוך המכלול העצום של מעשי העבירה, שכללו מנוסה פרועה משוטרים, זלזול רבתי באוכפי החוק, סיכון חיי אדם וגו'".

5. בית המשפט העליון עמד לא אחת על האזון שבין הפגיעה שנגרמה עקב התנהלות

התביעה ומחדלים אשר בוצעו על ידה בחלק מהמקרים שנדונו בפסיקה לבין האינטרס הציבורי בהעמדת עבריינים לדין.

לעניין זה יפים כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין ברע"פ 1103/12 רועי דה מאיו נ' מדינת ישראל (16/2/2012):

"כשלעצמי, וכך על סמך דבריהם של שני בתי המשפט הקודמים משלא נתבקשה תשובה, סבורני מחד גיסא כי אכן הפגמים בהתנהלותה של המשיבה חמורים וטעוניה הפקת לקחים, אך מאידך גיסא התקשיתי להלום שימוש בדוקטרינת ההגנה מן הצדק, מן הטעם הפשוט, שניתן להמשיך את ההליך הפלילי שהוא באינטרס הציבור ולרפאם - בשונה ממצב שאין בו הפיכות. יודגש, כי אין משמעות הדבר שבית המשפט משלים עם הפגם; כדי שירפא, על המבקשת למצוא דרך הגונה להסדרת העיון, כך שזכויותיו של המבקש להליך הוגן לא ייפגעו, אך ההליך הפלילי יבוא על מיצויו. המשיבה היא הציבור, היא מייצגת אינטרס ציבורי, של העמדת עבריינים לדין - אך לא פחות גם הוגנות כלפי כולי עלמא; הדבר חיוני."

ומן הכלל אל הפרט :

6. הגשת שני כתבי אישום לשני בתי משפט שונים בגין אירוע אחד נופלת בגדר מחדל תביעתי אשר ניתן למונעו באמצעות הנהגת נהלי עבודה מסודרים משלב החקירה ועד התביעה, מה גם שאותו גורם תביעתי (התביעה המשטרית) אחראית במקרה זה להגשת שני כתבי אישום. עוד מצאתי כי קיימת פגיעה מסוימת בזכותו של הנאשם להליך הוגן בשעה שעם קבלת דו"ח התעבורה לידי יכול היה להניח כי בכך יתמצה מיצוי הדין עימו בגין אירועי אותו היום.

7. עם זאת, לא מצאתי כי הגשת כתב האישום המתוקן או ניהול ההליך הפלילי בהתאם לכתב אישום זה עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגנות משפטית כאמור בהוראת סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. זאת באשר כתב האישום בבית משפט השלום לתעבורה כלל עבירות תעבורה בלבד ובגין נדון הנאשם ואילו כתב האישום המתוקן עסקין בעבירת החזקת סם מסוכן אשר אין בסמכות בית המשפט לתעבורה לדון בעבירה זו והנאשם לא נדון בגין. עסקין בעבירות שונות בתכלית זו מזו והאינטרס הציבורי מצדיק במקרה זה קיום שני הליכים, בליט ברירה במצב הדברים הנוכחי, כנגד הנאשם.
8. עוד אציין כי מעיון בתיק בית המשפט - הודעות המזכירות האקטיבית עולה כי כתב האישום בתיק שבפני הוגש ביום 29/12/14 וכי ביום 26/1/15 יצרה קשר מזכירות בית המשפט עם הנאשם טלפונית, מסרה לו על הגשת כתב האישום כנגדו ועל מועד הדיון הקבוע בעניינו ליום 2/3/15, הודע לנאשם על זכותו למינוי סניגור ציבורי לאור כוונת המאשימה לעתור למאסר בפועל בתיק זה באם יורשע הנאשם והנאשם השיב כי בכוונתו לשכור שירותיו של עו"ד מטעמו. ביום 3/2/15 התייצב הנאשם בבית משפט השלום לתעבורה בנצרת במסגרת תיק התעבורה, הודה מפי ב"כ והורשע בעובדות כתב האישום התעבורתי ונדון בגינו. מכאן אני למד כי הנאשם לא הופתע לגלות כי הוגש נגדו כתב אישום חדש בבית משפט השלום בטבריה לאחר סיום ההליכים בתיק התעבורתי אלא היה מודע לכך שאין כתב האישום בבית משפט השלום לתעבורה מהווה סוף פסוק בגין אירועי יום 6/10/14 בשעה שבחר להודות בעובדותיו ולטעון לעונש.
9. לאור כל האמור לעיל אני מתיר תיקונו של כתב האישום בטרם הקראה כאמור בכתב האישום המתוקן ואיני מקבל עתירת ההגנה לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.
10. המזכירות תעביר החלטה זו לעיון הצדדים. במועד הדיון 22/6/15 תתקיים הקראה ודיון לפי סעיף 144 לחסד"פ.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ה, 28 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה